

[Alfred Jensen.]

hed, må der, selv om man vil holde sig inden for disse rammer, være mulighed for at bøde på denne skavank. Jeg kender nok alt det, der kan føres frem om, at skattetrykket på de mellemstore indkomster er særdeles stort, og det kan man godt sige, men det er da klart, at den mand, der har 10 000 kr. i skalaindkomst og skal af med 1 080 kr. i skat, er betydeligt dårligere stillet end den mand, der har 20 000 kr., og som efter forslaget er sat til at skulle betale 4 700 kr. i skat. Dernæst skal man ikke glemme, at det, den pågældende har at leve af, er den skattepligtige indkomst, for dens størrelse er stort set udtryk for, at skatten er betalt. Derfor må jeg sige, at det, der her foreslås, ikke er tilfredsstillende.

Jeg har naturligvis kigget på de tabeller, der viser, hvordan lettelserne vil virke for forsørgere med børn, hvor der ikke er tale om hustruindkomst. Det viser sig her, at en familie med 2 børn — skattelettelse og de ændrede børnetilskud taget i betragtning — for så vidt det drejer sig om hovedstaden, vil få en lettelse på 141 kr., hvis dens skattepligtige indkomst er 12 000 kr. Det er jo en såre beskedne lettelse at give en familie med 2 børn, og jeg ved ikke, om det kan betegnes som udtryk for familiepolitik. Mig forekommer det ikke at være udtryk derfor.

Hvis vi ser på, hvad der skal betales i skat af en sådan familie i hovedstaden, i købstæderne og i landkommunerne, kommer man til det resultat, når man gør op, hvad de skal betale til staten, til kommunen, til folkepension og for manges vedkommende også til kirken, at en sådan familieforsørger skal betale ca. 40 kr. om ugen i skat. Når dertil kommer, at den beregning, vi har fået over forbrugsafgifterne, angiver, at en familie på 4 personer svarer sådan noget som 2 500 kr. om året i indirekte skatter, vil det sige, at en familie på 4 personer, hvor kun faderen arbejder, og hvor indtægten er 14 000-15 000 kr., uge efter uge i direkte og indirekte skat må betale 100 kr. til staten, og en sådan familie får en lettelse på 141 kr. i hovedstaden; den er lidt større i købstæderne og landkommunerne. Det er klart, det kan ikke være tilfredsstillende, og der

må kunne laves en bedre skala. Jeg har ikke noget imod, at man hæver bundgrænsen op til de 6 000 kr., som har været foreslået, og jeg har også forstået, der er andre grupper i folketinget, der er interesseret i at få den hævet, men det, der er afgørende, er faktisk, at der bliver givet større lettelser for indkomstklasserne fra 6 000 til 15 000 kr., og det er her, vi har sat ind, idet vi har foreslået et fradrag i indkomsten på 1 000 kr. Det ville for dem med de små indkomster give en lettelse i statsskatten på 240 kr. og dem med lidt større indkomster en lettelse på 340 kr. Det er sådan en lettelse, der skal til, hvis det skal batte.

Derudover har vi også foreslået andre lettelser, bl. a. at hustruindkomster uden for hjemmet på op til 4 000 kr. skal være skattefri. Denne lettelse kommer naturligvis ikke de familiegupper, jeg har omtalt, til gode, al den stund hustruerne dér ingen indkomst har, men den ville betyde en lettelse for adskillige af dem, der har en skalaindkomst på 8 000-15 000 kr., altså medborgere, der har særdeles beskedne indkomster, og for hvem enhver lettelse ud over det, der her er tale om, har den største betydning. Det er ikke alene for forsørgerne, der er givet for ringe lettelse, det gælder også for ikke-forsørgere. Det er særlig grelt nu, hvor man har overført en stor gruppe medborgere, der tidligere blev beskattet som forsørgere, til ikke-forsørgergruppen. Det drejer sig om alle enlige mænd og kvinder, der ikke falder ind under bestemmelserne om de nedslagsbeløb, der findes i ligningsloven, og de bliver nu betragtet som ikke-forsørgere... (*Afbrydelse af finansministeren [Kampmann]*). ... Nej, det er ikke ført tilbage til det gamle for andre end dem, der får nedslagsbeløb, og deri ligger det urimelige. Derfor er denne skala for ikke-forsørgere ej heller tilfredsstillende.

Bestemmelserne i lovforslaget om børnetilskuddet, der indebærer så ringe lettelser, som tilfældet er, viser, at hvis man virkelig vil føre familiepolitik og hjælpe dem med de små indkomster, er tiden inde til, at man slår de to, skal jeg sige begunstigelses, der findes i form af børnefradrag i ligningsloven og børnetillægget, sammen, og det er det, vi har talt for skulle gøres nu. Det er klart, at ministe-